

яроостта на властѣта. Бѣдната, не ѝ било сѣдено да добрува съ него. Ето ѝ нещастна, изложена пакъ на ударитѣ на сѣдбата, убита въ най-благитѣ си мечти, и опозорена въ общественното мнѣние. Хорската жестокоостъ ще ѝ вмѣни въ прѣстѣжление привязанноостта ѝ къмъ него, и ще ѝ направи да искупи съ люти огорченія малкото радости, които ѝ достави това чувство. И той не е тамъ да ѝ утѣши, да подкрѣпи това слабо дѣте...

Потѣжалъ въ тия тѣжни размисления, той съ истинска радость видѣ появиленіето на дѣда Мина. Поне имаше кому да се искаже. Дѣда Мина го изелуша угрижено.

— Надѣжда, надѣжда, даскале, на Бога; не унивай; всевишниятъ не оставя страждущитѣ, които иматъ упование на неговата милость. Надѣющіи сѣ на Господа ѣко гора Сионъ... Иѣко не оставитъ Господъ жезла грѣшнѣхъ на жреби праведнѣхъ.. Сѣющіе слезами радостію пожнутъ...

Като да се оправдажтъ отъ малко тия благи думи, вратата се отвори и чичо Маринѣ влѣзе.

Огняновъ, въстрепераль, поиска да прочете вѣститѣ по челото му.

— Добра вечеръ! стой, стой, даскале! да ти расправѣ... Па да не си много мърдаль? каза той, като славяше тежката си намѣталка.

— Вашитѣ касабалии, подзе пакъ чичо Маринѣ, сѣ чудни хора: като сѣнки — не можешъ да ги уловишъ да си побѣбришъ...

— Ами не отиде ли право при доктора?

— Запрѣнъ е той.

— А при дякона, на мѣнастиря?

— Скрилъ се дякона.

— Дѣда Стояна намѣрили го?

— Богъ да го прости, оставилъ ни здраве: умрѣлъ сѣщата ноощъ, когато го затворили, отъ бой: казватъ, че исказалъ работата, горкиятъ, подъ мѣката.